

Jak se ze zapáleného přírodovědce stane uznávaný regionální historik.

Pan Augustin dnešními očima prožil přímo filmové dětství. Dětství, které by si měl přát každý malý kluk. Bezstarostné, šťastné, plné rošťáren a dobrodružství, s milujícími a chápajícími rodiči.

Od mala rád četl a se svými literárními hrdiny prožíval jejich dobrodružství nebo (když to šlo) se je snažil napodobovat. Prožíval příběhy Toma Sawyera a Verneových vědců a kapitánů. Zde někde se v jeho hlavě začala projevat přirozená zvědavost a objevovat sny a touhy stát se přírodovědcem. Být přinejmenším strážcem v Národním parku v Yellowstone! Ve svých přáních, čím bude, se utvrzoval i na gymnáziu, kde ho v jeho snahách a aktivitách podporovali někteří profesori, a své budoucí poslání viděl v ekologii.

Svět mu ležel u nohou, když přišlo první vystřízlivění. Přijímací zkoušky, na kterých se viděl, jak bude oslňovat svými názory a znalostmi, ho snesly z výšin. Viděl se již ekologem, ale pro vysoký počet uchazečů – „nepřijat!“ Co teď? „Mám rád biologii a musím dělat něco s přírodou!...“

S úsměvem vzpomínal pan Augustin na slova svého otce, který, když se vracel z třídních schůzek na gymnáziu, kde žehlil jeho mladické excesy, říkával, že stejně skončí jako krmič krav... A stalo se. Na rok si vyzkoušel opravdu tuto práci, aby po čase jako devatenáctiletý povýšil na zootechnika státního statku! Gymnazista s maturitou!

Po roce si opět vyzkoušel přijímačky na ekologii, bohužel opět se stejným výsledkem, bez úspěchu. Následovala povinná vojenská služba v Praze a pochybnosti a všudypřítomné myšlenky na to, ...“co když mě nevezmou ani na potřeť!...“

Při zakázaných výletech po pražských uličkách a zákoutích se stále více odsouvají do pozadí jeho ekologické plány. Po skončení vojny, ze zoufalství a ve snaze zvýšit svoje šance na přijetí ke studiu na vysoké škole si dává přihlášku ke studiu, tentokrát na Slovensko. Vybírá obor knihovnictví a angličtina na Filozofické fakultě Jana Ámose Komenského v Bratislavě. A ... přijat! Naprosto ho okouzli fakulta anglikanistiky a amerikanistiky, kde si připadal v dobách komunistického režimu jako v jiném světě. Přesto nerad vzpomíná na dlouhé cesty vlakem do Bratislavy, učení se, únavu. Studoval dálkově, při zaměstnání. Nedokázal si totiž připustit, že v jeho 22 letech ho budou muset živit rodiče. Zaháněl myšlenky na to, že školu vzdá. Raději požádal o přestup do Prahy. Angličtinu bohužel musel opustit a obor knihovnictví ho na pražských studiích extrémně nebavil. Proto se po necelých čtyřech letech strávených na fakultě rozhodl, že zkusí štěstí jinde. Úspěšně složil přijímací zkoušky na filozofické fakultě, na obor učitelství - český jazyk a dějepis. I v tomto případě mu došlo, opět v posledním ročníku, že to není to pravé, co by chtěl v životě dělat. To už byl zaměstnán v archívu a rozhodl se, že dostuduje pouze historii, což se mu také podařilo. Konečně jsme na konci! Happy end!

.... A tak se po deseti letech stal ze zapáleného ekologa skvělý historik.

I když ekologie se životním posláním pana Augustina nestala, často si on sám uvědomuje podobnost mezi těmito obory. Jeden se zabývá přírodou a druhý lidskou společností. Oba ale zkoumají souvislosti, vztahy, zákonitosti jevů, a to je na tom všem pozoruhodné, stojí za přemýšlení.

Po setkání, které nás moc bavilo (pan Augustin je skvělý vypravěč), jsme si kladli otázku, jestli by byl takový, kdyby neprožil to, co prožil - všestranný, zapálený pro věc, sečtělý, profesionální, vnímavý.

Pan Augustin nás prostě bavil!